

Fredag 23 april

Utkommer fredagar 1999 25:e årg.

14

Om kommunismens illdåd, mm

"Kommunismens illdåd" är titeln på en folktopp, som föreslår en särskild informationskampanj om kommunismen, bland annat i skolorna. Fullmäktige ska snart ta ställning till den.

Gymnasierna har yttrat sig om den. De varnar för denna typ av kampanjer och vädjar i stället om större resurser för att inom historieundervisningen få möjlighet att ta upp såväl kommunistiska som kolonialistiska, imperialistiska m fl slags illdåd. När kommer kristendomens svarta bok, som Gubbstruten frågade i DN idag?

Det värsta kommunistiska illdådet i mitt vuxna liv är de röda khmerernas folkdöd i Kambodja. Jag blev chockad, när jag förstod, att den vänlige, musikaliskt intresserade kambodjanske ambassadören i Stockholm med sina fuktiga händer omedelbart blivit avrättad, efter det att han återvänt hem för "konsultation".

Forskningen tycks, efter att ha rensat statistiken från den miljon som dödades av de amerikanska bombarna, göra bedömningen att 1,9 miljoner kambodjaner delade hans öde.

Vietnam satte stopp för det värsta mordandet genom att fördriva Pol Pot. Den krigsörrättsgång, som nu förbereds, hade med större framgång kunnat genomföras redan 1980. Men såväl Jan Myrdal som det svenska etablissemanget och naturligtvis västmakterna, med USA i spetsen, fördömde Vietnams kränkning av Kambodjas nationella suveränitet.

(Åsikterna om natobombningarna, fördrivningen av kosovo-albaner och Serbiens nationella suveränitet fördelar sig på andra sätt. I politiken är folkrätten högst relativt).

Själv försvarade jag den vietnamesiska inmarschen i en debatt med Joakim Israel, som tog ställning för "Demokratiska Kampuchea". Debatten ägde rum i Malmö och hade arrangerats av Folket i Bild/Kulturfront. Jag hade praktiskt taget hela auditoriet mot mig.

De röda khmererna fick Kambodjas plats i FN. USA, EU, Thailand och Kina stödde dem under drygt tio år till med pengar och vapen. Ytterligare tiotusentals kambodjanska offer skördades för att nå målet "bleed Vietnam white", som kineserna uttryckte det.

Återföreningen mellan maoister och moderater.

Detta var den historiska vändpunkt, då den länge efterlängtrade återföreningen mellan de svenska maoisterna och moderaterna blev möjlig. Klas Eklund och andra kunde börja marschen mot bankvärldens och samhällets toppositioner.

Polpot-arna i Kambodja fortsatte alltså folkmordet från baser vid den thailändska gränsen och inne i Thailand. Det var framför allt USA och Kina som såg till att

det är förankrat bland medlemmarna.

Men detta är rikspolitik. Den lokala skolplanen, som snart ska tas efter nästan två års ansträngningar, innehåller inga sådana reformförslag.

Jag har i en tidigare artikel presenterat Jonas Frykmans tankar om skolan. Han menar, att dagens skola framför allt är en plats där man är någon, dvs har en i förväg definierad social och etnisk individualitet, som ska respekteras och bevaras oförändrad. Frykman

Det ska också utvecklas former för elevernas deltagande vid anställningsintervjuer för ny personal.

Kungl. Maj:s förordnande

Det slår mig, att jag själv under hela mitt yrkesverksamma liv aldrig utsatts för någon sådan anställningsintervju. Min kompetens ifrågasattes aldrig, i synnerhet inte sedan Kungl. Majt utfärdat ett ordinarie förordnande på styvt papper, undertecknat av dåvarande ecklesiastikminister Edenman. Det dokumentet bar mig genom de stormiga FNL-åren.

Dagens lärare har en svagare ställning. Jag vet, att somliga hyser förskräckelse för anställningsintervju. Många försöker då, med fingrarna korsade i fickan, vara så konforma de kan. Och jag undrar, om det inte borde finnas en punkt om värnandet av det fria ordet i skolplanens demokrati-avsnitt. Finns det inte antydningar till en tystnadens kultur bland de nya lärarna? Liksom inom andra kategorier i skolvärlden?

I skolplanen nämns sällan lärarna. Jag har upptäckt ordet på tre ställen. Man anar deras existens under den allmänna beteckningen personal på de flesta ställena i skolplanen. De kanske inte längre behövs?

Men på personalen ställer skolplanen stora krav. Detta är Lunds tredje skolplan. Jämfört med den första, omfångsrika, litterärt uttrycksfulla, är den minimalistisk, men hårt laddad ("Elever som lämnar grundskolan ska ha lägst betyget godkänt i alla ämnen"). Jämfört med den andra, teknokratiska, med alla dess krävande nyckeltal, är den lättläst, men förrädiskt abstrakt.

En skolplan har inte sitt största värde som styrdokument. Få läser den sedan den väl tagits. Dess värde består i den process under vilken den utformas. Den färdiga planen är toppen av ett isberg. Den består av kompromisser och förkortningar i stället för distinkta tankar. Vill man verkligen studera den, måste man dekonstruera den, gå baklänges och söka de underliggande faktorerna. De värdefullaste tankarna återfinns ofta bland dem som ratats.

Skolplanerna kommer som Lunda-karnevalerna vart fjärde år. För framtida historiker blir de viktiga dokument om stämningar i tiden.

Gunnar Stensson

mordandet kunde fortsätta, liksom det tidigare varit USAs bombningar som bidragit till att skapa de förhållanden, som ledde till Pol Pots maktövertagande. USA och västmakterna (även Sverige) är alltså på många plan medansvariga för de röda khmerernas illdåd. Ett av deras viktigaste vapen var det svenska raketgeväret Carl-Gustav.

Historiska analyser som den som skisserats ovan blir möjliga om historieämnet görs till kärnämne och får ökade resurser. Ensidiga kampanjer däremot tjänar bara till att måla historien svartvit och dölja sanningen.

Kanske krävs det också lärare, som vågar vara kontroversiella och ta risken att drabbas av missnöje, sämre lön och social isolering i det skolsystem, där rektors "tydliga ledarskap", lärarens sociala kompetens i arbetslaget och den individuella lönesättningen (märkliga kontrast!) är bärande element i strukturen.

Den lokala skolplanen.

Ett av vänsterpartiets krav är att historien ska göras till ett kärnämne, och därmed beredas ökat utrymme på schemat. Jag hoppas

ifrågasätter, om vi inte snarare behöver en skola, där man blir någon.

Lund vill ha en skola av dagens modell, alltså en skola där eleverna är de de är. Det tycks råda en hög grad av konsensus bland politikererna om detta, även om en del meningsskiljaktigheter kan förväntas vid det kommunmöte, som ska anta planen. Eleven ska utvecklas efter sin egen förmåga, bemötas med respekt och utvecklas till en "harmonisk, ansvarstagande, empatisk och kunskapssökande medborgare". Bra så!

Demokrati

Demokrati, etik och språkutveckling ska särskilt uppmärksammas under planperioden. "Elever, föräldrar, personal och andra ska praktisera demokrati", står det.

Avsnittet om elevinflytande är ambitiöst och bra. Det tar upp både det formella inflytandet i den representativa demokrati, som utövas i elevkonferenserna, och den direkta demokratin i klassrummet. Eleverna ska inflytande över kursplan, arbetsätt, prov mm och utvärdera alla kursmoment.

Anna Lindh i Lund - UPF 14 april

Mitt i Kosovokrisen tog sig Anna Lindh tid att besöka Utrikespolitiska föreningen i Lund för att förklara regeringens inställning i frågan. Veckobladet, som alltid på alerten, skickade en rapportör.

Ett första påfallande faktum var hur välbesökt mötet var; en av de större salarna i Eden var överfull (trots inträde för ickemedlemmar), och publiken var påfallande ung. Som alltid i Lund förekom några stötar i 60-årsåldern, men annars kan man inte annat än glatt konstatera att studenternas intresse för utrikespolitiska frågor inte alls är dött.

Men ändå - som en sammanfattning måste man ändå konstatera en viss besvikelse. Mer än halva mötestiden ägnades föredömligt åt frågor och debatt, men nivån på debatten kan inte sägas ha varit hög. Den delade sig i två frågor: en som ställde mycket konventionella frågor, en repetition av alla tidningsartiklar man läst under de senaste veckorna, och en annan som bestod av mycket arga kritiker av NATO primärt utifrån en ståndpunkt som poängterade serbiska lidanden i Kosovo.

Rimligen borde mycket vassare frågor ha kunnat ställas angående den pågående konflikten. Bara samma dag publicerades Jesus Alcalá en artikel i DN om den svenska regeringens avtal med Belgrad, ett avtal som nu generat

döls. Några enstaka försök att lansera frågan om NATO:s och USA:s rättigheter att rättigheter att bomba länder sönder och samman för att bli av med diktatorer man ogillar (att noggrant skilja från diktaturer man gillar) stupade på Anna Lindhs snabba hänvisningar till att FN måste stärkas.

För hon var mycket skicklig (detta utan negativa övertoner). En oerhört vältränad och kompetent politiker och debattör, till och med ganska rolig ibland. På många sätt, tror jag, en utmärkt rollmodell för yngre kvinnor som försöker slå sig in ett så påtagligt mansdominerat område som utrikespolitik.

Men varför är politiker så enspåriga när det gäller språkbruk? Någonstans etableras uppenbarligen givna svart till vissa möjliga frågor, och när man väl fastnat för dessa är det, vad som skall sägas. Angående bombningarna är det som gäller att Sverige inte "stöder" dem, men däremot "förstår" dem. Detta upprepades ordagrant åtminstone fem gånger under kvällen. Man kunde inte låta bli att dra sig till minnes "vård-skola-omsorg" från valrörelsen i höstas. Bestämmer sammanträden exakt vilka ord man skall använda i vissa lägen, eller är det bara lättast att alltid använda samma? Det måste i förlängningen vara ganska nedbrytande för politiker som ofta uppträder offentligt.

Försämrad kulturverksamhet

Till fullmäktigemötet i mars hade skrivelser från kommunalstyrelsens nämnderna Centrum, Norr, Väster och Veberöd kommit in som krävde utvärdering av nämndernas verksamhet innan de lades ned. Skrivelserna var berättigade: beslutet om att lägga ned KDN, som fattades på februarimötet, var inte ett normalt beslut om kommunal omorganisering som förberetts på ett normalt sett inom kommunen. Det var ett övergrepp, en nyliberal slakt på förhatliga närdemokratiska institutioner. Som vi tidigare pekat på här i Veckobladet avslöjas detta av moderaternas huvudargument för beslutet: mer marknad och mindre politik.

I debatten pekade oppositionen på att centraliseringen av de kommunala besluten startat på ett uselt sätt. Genom att lokala kulturpengarna dragits in från KDN till kultur- och fritidsförvaltningen har ett stelbent system skapats som redan märkbart har försämrat kulturverksamheten ute i stadsdelarna. Antalet pengar tillgängliga för sådan verksamhet har minskat med 30 - 40%, vilket gör att man på de flesta håll fått skära ner kraftigt i vuxenarrangemangen. Exakt så dåligt som oppositionen varnade för att det skulle bli - blev det tyvärr också.

Oppositionens försiktiga krav med anledning av skrivelserna från Centrum, Norr, Väster och Veberöd var att innehållet i dessa skulle finnas med i diskussionen om den nya nämndsorganisationen. Att det som är positivt trots allt skall kunna tas till vara. Inte ens detta kunde skrotningsalliansen acceptera, utan ansåg skrivelserna besvarade med förra mötets nedläggningsbeslut. Detta ger anledning till nya farhågor; nämligen den att segrarna skall, med minsta möjliga marginal, tvinga på kommunen en organisation som blir omöjlig för oppositionen att acceptera, och som därmed riskerar att ånyo rivas upp efter nästa val. Om själva grunden för den kommunala organisationen i framtiden skall rivas upp med skiftande majoriteter kommer Lunds kommun inte att göra annat än organisera om sig. Detta bör ge upphov till en viss besinning.

Mats Olsson

Rättvisa för Mumia Abu-Jamal

Kräv ny rättegång för den dömda juristen i USA!

Amensty ordnar internationell demonstrationsdag för Mumia Abu-Jamal och mot dödsstraffet.

Lördag 24 April, Stortorget kl 11-13.

Vårpromenad

Favorit i repris! I år blir det för första gången på länge en vårpromenad men med den skillnanden gentemot tidigare är att vi promenerar tillsammans med miljöpartiet. För de som inte minns dessa vårpromenader kan jag berätta att dåvarande VPK under några år ordnade vårpromenader/utflykter. Den enda jag själv deltog i gick till Kungsmarken. Det enda jag minns från den är den dragkärta till personbil som Gunnar Sandin (denne oförtröttlige aktivist) hyrt med omtanke om de små barn som inte skulle orka gå hela vägen. Tyvärr orkade vi inte dra kärran mer än två-tre kvarter och sedan lämnades den åt sitt öde.

Vart ska vi gå i år då? Det kommer att förbli en hemlighet ett tag till. Däremot är dag, tid och samlingsplats bestämd: lördagen den 8 maj kl. 14.00 i Stadsparken. Det blir alltså en vecka att vila eventuella skavsår från 1 maj. Redan nu kan intresserade börja fundera över lämpliga förberedelser. Ska t.ex. Saint Albanyn ersättas av någon annan ost eller ska den duga i år också? Ska kycklingen kryddas med vitlök eller enbart med örtkryddor? Eller ska det kanske vara ett vegetariskt huvudalternativ i picknickorgen, på Märtenstorget kan man ju under förmiddagen inhandla diverse vårprimörer som då hinner tillredas innan vi lämnar staden vid tvåtiden. Kanske, men bara kanske, skulle man satsa på en rödgrön röra i matsäcken? För övrigt utlovas vacker mässingsmusik, tal och förhoppningsvis dans.

Ola Haging

(v) Skånes årskonferens: Katastrof för partidemokratin

I VB:s reportage från Vänsterpartiet Skånes årskonferens konstaterar reportern att "någon längre tid för kandidatpresentation och -plädering gavs inte" vad gäller val till ordförande och övrig distriktsstyrelse. Jag vill kraftigt understrika detta. Några konferensdeltagare kallade valförslaget för "demokratisk fars", men jag tycker snarare att det var en tragedi - en katastrof för partidemokratin.

Presentation, pläderingar och diskussion var alltså inte möjligt p.g.a tidsbrist. Ansvar för tidsbristen vilar naturligtvis i första hand på distriktsstyrelsen som planerat tidsramarna för konferensen, men även på konferensen själv, som tog beslut om att distriktsstyrelsens föredragande skulle ges obegränsad talartid i övriga frågor som konferensen hade att behandla. (Vanliga ombud hade aldrig längre talartid än tre minuter, men vid valen fanns det i praktiken ingen tid alls). Ett val som inte föregås av en fri och öppen diskussion och där en stor del av de röstande tvingas rösta på totalt okända kandidater är inte demokratiskt.

Övrigt

I övrigt så kan man konstatera att lundadelegaterna förhöll sej för-

vånansvärt passiva. Ingen lundadelegat, förutom motionären, tyckte det var värt att försvara en motion som ville förhindra distriktsexpeditionen att lämna ut adresslistor över Skånedistriktets medlemmar till utanförstående organisationer (vilket alltså förekommer). Alltför få lundadelegater reagerade mot att distriktsstyrelsens yttrande över motioner uppenbart skickats ut för sent. Lika talande tystnad var det från lundahåll i diskussionen om ett förslag att distriktet skulle stödja den gamla moskvamegafonen Norrskensflamman ekonomiskt. Distriktet, som i andra sammahang säger sig ha så knapert med pengar att det vill dra in stora delar av organisationernas lokalpartistöd, är alltså berett att stödja en stockholmstidning med bidrag!

Javisst var det, som VB skriver, en "städad" tillställning. Fast jag skulle snarast vilja beteckna den som en *mjäkig* tillställning, där de politiska motsättningar som finns inom distriktet sopades under mattan. Och det är inte heller bra för partidemokratin.

Ulf Nymark

Öresundsregionen - ett manligt projekt?

I en artikel i Arbetet Nyheterna häromdagen rapporterades om en konferens för arbetsgivare och fack om Öresundsregionens framtida arbetsmarknad. En av deltagarna, metallbasen Göran Johnsson, varnade för att Öresundsregionen kan bli en elitens region, att det blir en ung, välutbildad klick av människor som blir regionens vinnare.

Elitens region - det är ett uttryck som jag också mötte hos några av de kvinnor som jag haft möjlighet att tala med om framtiden i vår gemensamma Öresundsregion. Anledningen till samtalen är att jag gått på kurs, jag har nämligen utnyttjat den möjlighet som vi numera har i Malmö att utveckla vår kompetens vid Malmö nya högskola, att bli student på gamla dar och bli antagen mera på arbetslivs erfarenheter än på gamla akademiska meriter. Kursen hette Öresundsregionens utveckling. Kvällskurs, 10 poäng.

Var finns kvinnoperspektivet?

Kursen hade en mycket stark manlig slagsida. Vi hade många föreläsare, alla var män. Vi läste en hel del intressant litteratur om vår gemensamma dansk-svenska historia, om regionalism och nationalism, om EU:s regionala initiativ. Nästan uteslutande skriven av män. I de berättelser som vi tog del av om den fasta förbindelsen och regionbygget vimlar det av män. Så småningom uppstod ett självklart behov av att ställa frågan: Var finns kvinnoperspektivet? Vad gör vi åt förhållandet att Öresundsregionen är ett så utpräglat manligt projekt? Finns det förutsättningar för att göra regionen till något som kvinnor kan uppleva som betydelsefullt i sina egna liv?

Stor variation i åsikter

Av detta blev en uppsats med rubriken Öresundsregionen - ett manligt projekt? Jag tog hjälp av några olika grupper av kvinnor i olika åldrar och med olika bakgrund och utbildningsnivå. Sammanlagt 17 kvinnor, däribland två danska. Det blev mycket intressanta samtal.

Jag citerar ur uppsatsen: Kvinnornas berättelser visar tydligt att

intresset för Öresundsregionen varierar både inom och mellan de olika kvinnogrupperna. Som jag tolkar det är medvetenheten och intresset minst i den yngre gruppen, som ännu inte kommit så långt i livet och i sin utbildning. Min mellangrupp är överlag positiv men uttrycker samtidigt en brist på delaktighet, de känner sig utanför det maktspel som pågår. Den äldre gruppen är överlag positiv men oroad för den nya trafikmiljön. "Jag hade inte väntat mej att man skulle vända upp och ned på hela den här landsändan" som någon uttrycker det. Det både danska kvinnorna är intresserade av bron. Den gör det lättare att röra sig mellan Danmark och Sverige. Men regionen som sådan har de svårt att föreställa sig. "Jag kan inte känna att jag kan använda den till något." De är helt enkelt ganska likgiltiga. Att de yngre kvinnorna är så ointresserade av hela ämnet, både av bron och regionen, var både överraskande och oroande. Flera av dem hade inte ens varit och tittat på brobygget och de hade inga förhoppningar för egen del på regionen. De tillhör inte vinnarna. "Det är ekonomiska intressen, ekonomisk spekulation över det hela. Danmark kommer att vinna mer än Sverige", säger en av dem.

Motarbete eliternas region

Det viktigaste för kvinnorna var kanske att motarbete de tendenser som nu finns att regionen blir en maktens - eller eliternas - region. I stället måste vi, menade kvinnorna, gemensamt verka för att regionen blir en betydelsefull del i vardagen för vanliga människor, både kvinnor och män, både unga och gamla, både fattiga och rika, vanliga människor som bor i regionen och som själva, av eget intresse får utveckla sina kontakter. Alltså en region som utvecklas mera nerifrån än uppifrån. Alla är överens om att den absolut viktigaste åtgärden för att uppnå detta är att göra kommunikationerna inom regionen billiga och enkla. Kollektivtrafiken bör bli så billig att det blir möjligt för vanligt folk utan feta plånböcker att röra sig inom regionen. De vill också se en ordentlig satsning på kulturellt samarbete, nya slags möten med

kulturen, både den exklusiva och den folkliga, i våra båda länder. Då kan det verkligen bli fråga om att skapa en spänning, då kan regionen bli ett slags nytt land att bli nyfiken på. De vill vidare satsa på samarbete inom sådana områden där kvinnorna finns, att vi t.ex. är öppna för att ta del av Danmarks erfarenheter av arbete mot ungdomsarbetslöshet, av annorlunda förskoleverksamhet eller på alternativa former för äldreomsorg. "Skapa möten på dessa områden, i stället för den svenska uppifrånstyrningen" är en av deras formuleringar. Som det just nu ser ut är det mer maktspel och konkurrens än samarbete som går ut på att utnyttja varandras erfarenheter och goda sidor.

De danska kvinnorna hade ett förslag som skulle kunna göra bron mänskligare. Nämligen att bygga en cykelbana utmed bron. En separat, övertäckt cykelbana borde kunna hängas på.

Lokal produktionskultur

Att Öresundsregionen är ett jättelikt och mycket dyrbart samhällsexperiment med rätt osäkra framtidsutsikter kan väl alla var överens om liksom att det finns starka men mycket delade meningar om regionens framtid. Kvinnorna är överlag försiktiga. De är framförallt inte tilltalade av de högteknologiska stormaktsdrömmar som finns i debatten om regionen utan vill gärna ersätta dessa med en förnuftigare strategi. Välja bort de högteknologiska satsningar och i stället gå in för det man gör på många ställen i Europa med ganska stor framgång, dvs. specialisera sig i lågteknologiska branscher som utvecklas i en lokal miljö, med lokal kunskap och produktionskultur. Hos sådana mindre verksamheter ligger konkurrensmöjligheterna i det unika, i det som inte kan kopieras. Här har Danmark mer erfarenheter än Sverige. Ännu ett område där vi kan lära av varann. En satsning i den här riktningen kunde göra regionen mindre sårbar. Det vore också nyttigt som en motvikt mot det svenska storföretagstänkandet.

Begreppet regional identitet var ett stort samtalsämne under kursen.

Människor behöver identifiera sig med regionen för att den skall bli verklighet. I detta avseende har Öresundsregionen inte kommit särskilt långt. Inte heller medvetenheten om att det finns skillnader mellan manlig och kvinnlig identitet. Tora Friberg, kulturgeograf och kvinnoforskare i Lund, är kanske den som kommit längst i denna svåra fråga, hon har tankar om vad ett konceptuellt perspektiv på regional identitet kan leda till.

Brist på delaktighet

Att känna delaktighet inför vad som pågår borde väl vara ett första steg mot något slags identifiering. Här uttalar sig flera av kvinnorna på ett sätt som tyder på att de känner en stor brist på delaktighet inför regionen. De är medvetna om vad som pågår men inte delaktiga, de känner sig utestängda, maktlösa. Några repliker: "Om man inte är där, är det svårt att få inblick". "Jag känner mej maktlös för att jag inte är där". "Det är män som gör utspel, fattar beslut, för diskussion. Och vi kvinnor, vi hinner inte ens hålla oss informerade." Självt tycker jag att sådana uttalanden måste tas på största allvar. Brist på delaktighet kan aldrig leda till någon identifiering.

Öresundsregionen är ett manligt projekt, det är otvivelaktigt. Men vad drar vi för slutsatser av det? Vi kan återgå till en av nyckelreplikerna i intervjuerna. Även om Öresundsregionen är ett manligt projekt finns det anledning att fråga sig om det är legitimt eller inte. Det kan bara framtiden utvisa. Det är en fråga om vilka som kommer att gynnas. Om hela regionen gynnas och om männen gynnas utan att det sker på kvinnors bekostnad är det ett legitimt projekt. Även om det är män som dragit igång det. Men om männen gynnar sig själva på kvinnors bekostnad är det inte längre legitimt.

Vill någon ha hela uppsatsen så kan det ordnas. Ring 040-611 12 42

Birgit Assarson

Mårtenstorget ska vara till för människor!

Vänsterpartiet reserverar sig mot Tekniska nämndens beslut att "förutsättningslöst" se över parkerings-situationen för bilar på Mårtenstorget. Beslutet är inte förutsättningslöst i ordets egentliga bemärkelse. Beslutet innebär att förvaltningen "förutsättningslöst" ska utreda hur det ska vara möjligt att skapa flera parkeringsplatser.

De borgerliga partiernas ställningstagande att ytterligare förstärka Mårtenstorgets karaktär av parkeringsyta är ett led i deras

politik att omvandla stadskärnan till något som intill förväxling kommer att likna Center Syd, vad gäller såväl p-yta, butiksstruktur och estetiska kvalitéer. Borgerligheten tar i sitt omvandlingsarbete ingen som helst hänsyn till den majoritet av lundahushåll som saknar tillgång bil, och därmed också saknar behov av p-platser. De tycks därtill förutsätta att alla som tillhör den bilägande minoriteten självklart skulle bejaka att

vår unika medeltida stadskärna fullt ut bilanpassas, vilket efter hand leder till att den sprängs sönder av trycket från den ständigt tilltagande biltrafiken.

Beslutet att ta fram nya p-platser vid Mårtenstorget är att sätta ett särintresse före det allmänna intresset av en sund miljö och en stadskärna som både är estetiskt tilltalande och tillgänglig för människor

Ulf Nymark

Meaning Green

Blir det ett riv efter vegoburgare, frågar sig Lucifer i Veckobladet. Nej, jag tror inte det. Visst välkomnar jag fler vegetariska restauranger i Lund-de är sällsynta. Men personligen tilltalas jag inte alls av snabbmat. För mig blir det även i fortsättningen restauranger som t.ex. Café Finn som gäller.

Monica Bondesson

HAR DU FLYTTAT? skicka in hela adressdelen till Veckobladet (Se ovan)

NY ADRESS.....

Öppet svarsbrev till Roland Andersson

Nej, jag är inte gramse på dig Roland. Däremot så har jag gått i argumentation med dig i två sakfrågor och det tycker jag är en annan sak. Det första gällde uttrycket "kommunistisk arbetsgivare". Jag tycker att det är tråkigt att använda detta uttryck som ett skällsord, vilket jag anser att du gjorde. För allas skull hoppas jag att du begrep vad du menade när du använde detta uttryck.

Den andra sakfrågan gällde en anställningsfråga. Det kan jag tänka mig att fortsätta diskutera. Du gör förbi detta och väljer att ta upp kritik och försvar av Cecilia Wadenbäck istället, en tråd som jag inte vill ta upp. Bara en kommentar till detta vill jag göra. Det brev som jag skrev till styrelsen innehåll kommentarer till Ulfs förslag om tvåvägskommunikation (se annan artikel i VB 13/99), bl.a. då om anställning av kanslist och innehåll inget försvar av Cecilia. Brevet finns tillgängligt på partiexpeditionen för den som vill bilda sig en egen uppfattning.

Ola Haging

Man undrar

De två senaste VB har bjudit på intern polemik från den lokala v-styrelsen.

Även som vanlig medlem blir man undrande över ett och annat. I nr 13 skrevs att Lennart Värmbys skulle bli en av förstamajtalarna i Lund. Nu ser vi att han inte är aktuell längre. Med tre talarkandidater vågade styrelsen inte ta konflikt utan valde alla. Man behövde inte ha större rutin för att misstänka att någon skulle hoppa av i det läget. Trist nog blev det den mest intressanta, Lennart V.

Första maj

Det blir 1 maj i år också. Det brukar det ju bli. Som vanligt har Vänsterpartiet Öppet hus med Café i Stadshallen. Tiden är 10.00-13.30. Det blir föredrag om Centralamerika och orkanen Mitch. Vänsterpartiet utmanar Moderaterna till en debatt om privatiseringar. Roland Andersson debatterar för v. Vem från Moderaterna som vågar anta utmaningen är i skrivande stund oklart. Ytterligare programpunkter kommer, men är ännu ej klara.

Vandringens behag

Få deltog i senaste påskvandringen, läser jag i VB. Jag kan kanske förstå det. Inte heller jag drömmer om att huttra mig igenom kalla påsknätter under vindskydd. Men ändå. Lite äventyr ska väl tillvaron rymma även för oss medelålders. Lite frihet och ett och annat tillfälle när man (under försiktiga former, givetvis) testat sina gränser.

Sommarvandringarna ger de möjligheterna plus en jordnära chans att bekanta sig med någon annan del av Eruopa. Visst är de förenade med strapatser. Visst blir man skitig och trött - men det är också charmen med dem; när annars får alla deltagande skrivbordsmäniskor verkligen chansen att fysiskt trötta ut sig och att smutsa ner sig?

Visst är det ofta bökitigt med packning och matplanering på vandringarna. Men det är också roligt. Livet reduceras till väsentligheter: vart ska vi gå, när och var och vad ska vi äta, var kan vi sova och var finns dass? Visst blir det stundtals häftiga diskussioner under vandringarna, i synnerhet när vissa herrar i vandringsgänget börjar leka repövning, d.v.s. ska ha oss alla att gå någon mil längre än vi egentligen orkar. Men då diskuterar vi saken (eller grälar om den) och hittar till sist någon lösning.

Jag är inte ut för att idealisera. Men jag gillar vandringarna, jag gillar att någon gång per år anta en fysisk utmaning som är hanterlig (jag är både höjdrädd och har dåligt balanssinne så jag väljer mina utmaningar). Och jag tycker att jag genom vandringarna fått uppleva länder på ett helt annat sätt än jag gör när jag åker på charter-, studie- eller jobbresor.

Karin Månsson, vandrare

Att inte låta avhopparen Jan Wallgren förhandla med socialdemokraterna var naturligtvis en riktig bedömning. Men styrelsens förhandlare var så senfärdiga i sin kontakt att det i år tycks bli mindre samverkan med s, inte mer. Trist, taffligt.

Gunnar Sandin

Samling till Vänsterpartiets demonstration kl 13.30. Vi avgår 14.00 mot Folkparken. Där talar Ingrid Burman och Kalle Larsson, Båda riksdagsledamöter för v.

Det behövs massor med kakor till förstamajcafé, och det behövs folk till andra uppgifter också. Kontakta Cecilia Wadenbäck 13 81 81 om vad just du vill bidra med.

Cecilia Wadenbäck, medlem i förstamajkommittén

Ut ur hålet!

De svårigheter som nu börjar visa sig när det gäller för borgarna i Region Skåne att kunna genomföra sin politik har ju lätt kunnat förutsägas av dom flesta. När borgarna bildade regering i Region Skåne så förutsatte man stöd från missnöjespartier på högerflygeln. Därefter gick man ut med en extrem konfrontationspolitik som innehåller huvudlösa experiment med regionens ekonomi genom att föreslå olika förvaltningsformer inom sjukvården som bolagisering och entreprenader samt ett extra fördyrande administrativt skikt av beställarnämnder som skall köpa sjukvårdstjänster från dessa bolag och entreprenörer. Denna politik främjar ju inte på något sätt samarbetet över blockgränsen. Detta visar på ett förakt för demokrati och det valresultat som gäller. Det läge som vi har, där det inte finns majoritet för något av blocken, innebär i praktiken att väljarna har sagt att man inte accepterar extrema utslag vare sig åt höger eller åt vänster i regionpolitiken. Samtidigt finns det ett stort behov för utveckling och förändring. Den nuvarande politiken riskerar att hamna i ett förödande dödläge där man inte kommer att kunna åstadkomma någonting utom möjligen de förändrade förvaltningsformerna där man kan få stöd av Skånes väl. Nej, nu är det dags att regionpolitikerna tar sitt ansvar!

Jag förutsätter att våra regionpolitiker tar sitt förnuft till fånga och snabbt sätter igång en ansvarsfull och realistisk politik. Detta måste i det här läget innebära att man är beredd att samarbeta över blockgränsen. S, v och mp måste krypa ut ur hålet där man nu sitter och skadeglatt ser på medan borgarna misslyckas med att regera regionen. Nu måste oppositionen ta tag i det förslag som borgarna har lagt och aktivt gå in och föreslå möjligheter till samarbete och underlag för en stabil regering. Det finns en hel del av de borgerliga förslagen som är bra och som man borde kunna samarbeta kring. Det må så vara att borgarna inte har bjudit in till samarbete och visst kan man tycka att man från borgerligt håll har en tämligen hörsvansföring. Men nu gäller det allvar. Nu måste man lägga den politiska prestigen åt sidan och arbeta konstruktivt. Samtidigt inser jag naturligtvis att det finns svårigheter med blocköverskridande samarbete. Den närmast religiösa tro på att privatiseringar kommer att lösa regionens eko-

nomiska problem är givetvis ett allvarligt hinder för ett sådant samarbete. Men nog måste det gå att få (åtminstone en del) borgerliga politiker att inse det ansvar som väljarna förväntar sig att de skall ta och att de inte kan hänge sig åt lek och experiment med politiska idéer. Vi som arbetar inom sjukvården är nu hjärtligt trötta på politisk lekstuga tvärs kast i den politik som styr vår verksamhet.

OS

Lunds fot- och cykelfolk håller sitt årsmöte tisdagen 27 april kl 19 i Vårfruskolan, den mindre byggnaden som ligger i direkt anslutning till Råbygatan.

Efter årsmötet kl 19:30 kommer Björn Wahlsten att visa en videofilm från en cykelsemester i Frankrike 1998. Filmen "Från Bordeaux till Cognac på två hjul" ledsagas av musik från Gabriel Faure.

MÖTE MÖTE

RÖDA KAPELLET. Lö. 24.4 rep. kl. 10, spel för v 11-11.45, för Amnesty + Centralamerika 11.45-12.15. Ta med värmoterna, se utskick! Sö. 25.4 18.45 genrep inför 1.5 med Joakim, klezmerträning kl. 18. Obs! Vårpromenaden blir lö. 8.5 kl. 14, ej 15.4. Kommunalpolitiskt möte må 26 april. Ärenden inför kkomunfullmäktige den 29 april, Tekniska nämnden mm

Onsdag den 28 april Partiets grunder. V och socialismen, partilokalen

Öppet hus i stadshallen. lö 1 maj. Föredrag och café.

VECKOBLADET
Detta nummer gjordes av Marianne Sonnbj.
Näste redaktör: Gunnar Sandin.

Manus sänds per post till: Veckobladet, Svartbrödersg 3, 223 50 Lund.
Måndag e. 17 till fax 046-123123.
Manus mottas gärna på epost, vp@lund.mail.telia.com eller 3,5" diskett.
Telefon till redaktörerna:
Marianne Sonnbj 046-13 19 75
Sten Henriksson 046-14 44 57
Gunnar Sandin 046-13 99 58
Vid utebliven tidning ring:
Cecilia Wadenbäck 046-13 81 81.